

[Undervisningsministeren.]

Det må være et meget specielt studium ved universiteterne i København og Århus. Men tallene viser også ganske klart, hvor man er ved at uddanne den forskerstab, der kan stå parat til at arbejde med disse håndskrifter.

Jeg vil altså gerne bekræfte, så stærkt som jeg kan, at alle foranstaltninger, der med rimelighed kan påkaldes til fremme af de fortsatte forskningsmuligheder, vil jeg være parat til at stille forslag om og støtte, og jeg vil gøre det i et sikkert håb om, at de medlemmer, der nu bidrager til løsningen af denne sag, også senere vil være med til at støtte sådanne foranstaltninger.

Jeg skal ikke komme ind på de juridiske problemer, der knytter sig til udleveringen. Jeg ved, at den højtærede justitsminister, sådan som det ærede medlem hr. Ib Thyregod opfordrede til det, vil gøre nogle bemærkninger herom senere. Jeg vil kun lige sige en enkelt lille ting, som jeg godt tør vove mig ud i. Hvis jeg forstod det ærede medlem hr. Ib Thyregod rigtigt, sagde han, at Århus havde ikke ønsket at udtale sig i sidste omgang, hvor de havde tid nok — jeg håber, jeg citerer det ærede medlem rigtigt. Men det er ikke helt rigtigt. Det, man sagde fra Århus, var, at i 1961 havde man ikke tid nok til at svare, og derfor undlod man at svare. Nu har man haft tid nok, men nu svarer man, at meningerne er så delte, at man af den grund ikke kan svare. Det er altså rigtigt nok, at man ikke har udtalt sig, men grunden er den ganske klart angivne, at meningerne er så delte, at man ikke mener at kunne udtale sig.

Der har fra flere sider været rettet bebrejdelser mod Island, fordi man dér ikke var villig til at gå ind i forhandlinger. Jeg kan helt slutte mig til de synspunkter, det ærede medlem hr. Helveg Petersen gav udtryk for, at Island nu i 3 år — eller 4 år bliver det snart — har ventet på bekræftelse af det, som et meget stort flertal i dette ting vedtog i 1961, og man kan ikke fortænke de ledende politikere og andre i Island i, at de på denné baggrund ikke er meget åbne over for at drøfte nye ændringer.

De ærede medlemmer hr. Poul Møller og hr. Aksel Larsen var inde på forhandlinger til anden side; jeg tænker på forhandlinger med Den arnamagnæanske Kommission. Det ærede medlem hr. Poul Møller — det

ærede medlem hr. Aksel Larsen var jo enig med ham — mente, at kommissionen var meget rede til forhandling. Jeg skal ikke stå her og klandre kommissionen, den har jo i hvert fald ikke mulighed for at tage til genmøde på dette sted, men jeg vil dog gøre opmærksom på en ting, der har undret ikke alene mig, men også mange andre. Kommissionen kom til ministeriet midt i oktober, og vi brugte det meste af tiden — det fremgår af Berlingske Tidendes referat, og jeg går ud fra, at man kan lide på det her ligesom i andre tilfælde — til en venskabelig drøftelse af den kontakt, kommissionen nu ville optage med folketingsudvalget. Derefter skete der absolut ingen henvendelse til folketingsudvalget før for nogle måneder siden, hvor jeg tog initiativ til, at der blev knyttet en kontakt mellem folketingsudvalget og kommissionen. Det vil altså sige, at det indtil dette øjeblik står åbent, om kommissionen overhovedet ville have henvendt sig til folketingsudvalget, hvis ikke jeg havde gjort det lidt usædvanlige, at jeg — for dog at få kontakt i denne situation, hvor jeg syntes, at en manglende kontakt ville være helt urimelig — sprang alle formalia over og tog initiativet til, at kommissionen kom til et møde i udvalget. At kommissionen så kom der så sent, at arbejdet — det stod klart for alle, der vidste, at vi nærmer os tingets ferie — stod foran sin afslutning, det er givet. Men det er altså alene kommissionen, der er skyld i, at der ikke i højere grad har været forhandlet. Jeg kender ikke kommissionens motiver dertil og skal ikke ved at gætte på noget risikere at beskyldte folk for motiver, de ikke har haft.

Vi står nu ved afgørelsen, som det ærede medlem hr. Per Møller også sagde. Jeg håber meget, at en bred kreds her i salen vil slutte op om dette lovforslag, og jeg tror, det ærede medlem hr. Per Møller har ret i, at vide kredse i den danske befolkning vil føle letelse, hvis vi kan samles om en løsning nu, og om den løsning, som det foreliggende lovforslag er udtryk for. Den løsning, vi her skal finde frem til, vil bidrage til en yderligere styrkelse af de stærke bånd mellem Island og Danmark og — hvis jeg må give det ærede medlem fru Hanne Budtz' ord —

„netop det lange fællesskab, der har været mellem de to lande“.